

РЕШЕНИЕ

№ 86

гр. Враца, 29.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВРАЦА в публично заседание на четиринадесети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Калин Тр. Т.

при участието на секретаря Мария К. Ценова
като разгледа докладваното от Калин Тр. Т. Търговско дело №
20231400900079 по описа за 2023 година
за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по предявен иск за заплащане на застрахователно обезщетение за претърпени неимуществени вреди, причинени от ПТП, с правно основание чл. 432, ал.1 КЗ вр. чл. 380 КЗ, във вр. с чл. 45 и чл. 52 ЗЗД и акцесорен иск за заплащане на мораторна лихва за забава върху претендираното обезщетение с правно основание чл.86, ал.1 ЗЗД във вр. с чл.496 от КЗ.

В исковата молба ищецът Е. В. В., ЕГН *****, от ***, обл.Враца, чрез адв. Х. З. - САК, твърди, че на 29.07.2018 год. около 03,03 часа в ***, пред ресторант на центъра на селото, лек автомобил марка „БМВ 318”, с рег. № С ***НХ, управляван от М. И. М., движейки се по улицата пред заведението го удря, като е пресичал платното като пешеходец, вследствие на което е получил силен удар в лявата страна на тялото и паднал на земята, а лекият автомобил напуснал произшествието. Поддържа, че произшествието е посетено от служители РУ - Козлодуй при ОД на МВР, гр. Враца, че по случая е образувано досъдебно производство ДП № 516/2018 год. по описа на РУ - Козлодуй, приключило с обвинителен акт, че е образувано АНД № 51/2023 год. на РС - Козлодуй, по което, на основание чл. 78а от НК, съдът е освободил обвиняемия М. И. М. от наказателна отговорност и му е наложил административно наказание. Посочва, че му е оказана първа помощ от негови познати, след което е транспортиран от екип на ФСМП Козлодуй със силни болки в лявото рамо, главата и тялото до МБАЛ Козлодуй, че поради невъзможност да получи адекватна лекарска помощ с личен превоз е посетил

спешното отделение на МБАЛ „Д-р Стамен Илиев” АД - гр. Монтана, където след извършени прегледи и рентгенографии му е поставена диагноза: Луксация на лява раменна става, разкъсно-контузна рана на китката; под обща анестезия е извършена репозиция на ставата и същата е имобилизирана с ортеза; раната на китката е обработена и е наложен хирургичен шев; насочен е за амбулаторно лечение и му е предписана терапевтична схема. Изтъква, че по собствено желание и поради лични проблеми е напуснал болничното заведение, че на 30.07.2018г. е посетил съдебен лекар, който констатира разместване на лява раменна става, разкъсно-контузна рана на ляв горен крайник и кръвонасядания по крайниците; поради продължаващи силни болки в раменната става, както и постепенно усилващи се болки в областта на кръста на 31.07.2018 год. е посетил лекар специалист, който е потвърдил горепосочената диагноза; изписана му е терапевтична схема и му е издаден болничен лист, удостоверяващ период на неработоспособност от тридесет дни. Въпреки проведеното лечение болките в лявото рамо се усилили, което го принудило на 21.05.2019 год. да потърси специализирана лекарска помощ; при прегледа е установена болка при палпация и затруднение и ограничение в движението левия горен крайник; след прегледа му е назначена терапия. Твърди, че по своя медико-биологичен характер изкълчването на лявата раменна става е временно разстройство на здравето, причинило силни болки и страдания, довело до трайно затруднение на движението на ляв горен крайник с период на лечение и възстановяване от около година; разкъсно-контузната рана на китката е причинила силни болки и страдания, довело до затруднение на движението на лявата ръка с период на лечение и възстановяване от около месец; контузията в поясната област на гръбначния стълб е причинила силни болки и страдания, довело до продължително затруднение в движението на снагата и долните крайници с период на лечение и възстановяване един месец; кръвонасяданията и охлузванията по тялото и крайниците са причинили силни болки и страдания с период на лечение и възстановяване от около месец. Поддържа, че особено силни били болките в първите седмици, че е търпял неудобства, трудно се обслужвал сам и извършвал редица нормални ежедневни дейности, че болките в лявото рамо и китката били с голям интензитет, поради което нямал и миг покой, не могъл да спи нормално и изпитвал дискомфорт във всяка една позиция на тялото. Счита, че предвид възрастта му, нанесените травми, както и стреса и психическото въздействие от настъпилото произшествие, ще окажат негативно влияние върху нормалния му начин на живот и упражняването на любимите му занимания за дълъг период от време, като последиците остават за цял живот. Посочва, че настъпилото пътно произшествие е оказало силно въздействие върху психиката му, което го е довело до остра стресова реакция, изразена с тревожност, интензивни страхови изживявания, ярки спомени от инцидента, като към момента изпитва силен страх да напуска жилището си и да пресича самостоятелно улици и пътни платна, което се отразява в нормалното общуване с неговите близки, приятели и всички други хора.

Изтъква, че лек автомобил „БМВ 318И“, с рег. № С *** НХ, има валидна задължителна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ с период на застрахователно покритие на риска от 16.04.2018 год. до 15.04.2019 год. и номер на полицата BG/06/118*** в „ДЗИ - Общо застраховане“ ЕАД и че водачът му М. И. М. попада в кръга от лица, чиято отговорност се покрива от застрахователната полица. Твърди, че е предявил писмена застрахователна претенция по реда на чл. 380, ал. 1 от КЗ, с която е поискал от ответника „ДЗИ-Общо застраховане“ ЕАД да му определи и изплати обезщетение за претърпените от него неимуществени вреди, която е заведена с вх. № 94- 4-84/07.05.2019 год. по описа на застрахователя, но в срока за произнасяне, посочен в чл. 496, ал. 1 от КЗ, дружеството е отказало да му заплати претендираното обезщетение.

Моли съда, да осъди „ДЗИ Общо застраховане“ ЕАД, ЕИК ***, гр. София да му заплати сумата 30 000.00 лева, представляваща застрахователно обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в търпени болки, страдания и неудобства, вследствие получени телесни увреждания, настъпили при ПТП от 29.07.2018 г., заедно със законната лихва за забава върху тази сума от 07.05.2019 г. - датата на предявяване на писмена застрахователна претенция пред застрахователя, до окончателно изплащане на обезщетението, както и деловодни разноски, включително адвокатско възнаграждение по чл. 38 ал. 1, т. 2 от ЗАДв.

Ответникът „ДЗИ Общо застраховане“ ЕАД, ЕИК ***, гр. София, чрез юрк. Н. Х., в срока по чл.367, ал.1 ГПК, в отговора на исковата молба оспорва предявеният иск като неоснователен. Не оспорва наличието на валиден към датата на процесното ПТП договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност" на автомобилистите, сключен с него за л. а. марка „БМВ“, модел „318 И“, рег. № С *** НХ. Оспорва да е осъществен фактическия състав на неправомерното увреждане по чл. 45 от ЗЗД, ангажиращ отговорността на застрахования в дружеството водач и функционално обусловената от деликта негова отговорност. Счита, че от представените от ищеца по делото доказателства, не могат да бъдат установени по безспорен начин извършването на описания в исковата молба механизъм на ПТП, конкретните причини и обстоятелства за настъпването му, както и причинната връзка между произшествието и вредоносните последици за ищеца. Прави възражение за съпричиняване на вредоносния резултат, като твърди, че ищецът е имал възможност и е възприел движещото се по улицата с пуснати фарове МПС и въпреки това е решил да навлезе внезапно на платното за движение, ставайки причина за реализирането на ПТП; че ищецът е нарушил правилата за движение по пътищата и в частност разпоредбата на чл. 114, т. 1

от ЗДВП и е станал причина за реализирането на процесното ПТП, респ. за настъпването на вредоносния резултат, а в условията на евентуалност, че същият има основен принос за неговото настъпване. Твърди, че претендирания с исковата молба размер на обезщетението е силно завишен и не отговаря на обективните критерии за справедливост, заложиени в чл. 52 от ЗЗД. Оспорва като неоснователен и иска за присъждане на законна лихва, като акцесорен на главния. Моли съда да отхвърли предявените иски изцяло, като неоснователни и недоказани, ведно с всички законови последици; при условията на евентуалност, при основателност на исковите - на основание чл. 51, ал. 2 ЗЗД да намали размера на претендираното обезщетение за неимуществени вреди, съобразно степента на допринасяне за настъпване на вредоносния резултат от страна на увреденото лице. Претендира сторените по делото разноси, включително и юрисконсултско възнаграждение, и прави възражение за прекомерност на размера на претендираното адвокатско възнаграждение на ищеца.

В срока по чл.372, ал.1 от ГПК по делото не е постъпила допълнителна искова молба.

Конституираното в процеса, на основание чл.220 ГПК, като трето лице-помагач на страната на ответника „ДЗИ - Общо застраховане” ЕАД - М. И. М., ЕГН ***** с адрес: ***, обл. Враца, ***, не взема становище по предявените иски.

Съдът, като прецени събраните по делото писмени и гласни доказателства, както и заключенията на вещите лица по изготвените съдебно-медицинска и съдебно-автотехническа експертизи, намери за установено следното:

Не се спори между страните и от доказателствата по делото се установи, че на 29.07.2018г., около 03:03 ч. в ***, обл. Враца, по *** , е реализирано ПТП между лек автомобил марка „БМВ 318”, с рег. № С ***НХ, управляван от М. И. М., и пешеходеца Е. В. В., ЕГН ***** от с. ***, обл. Враца.

За произшествието е образувано ДП № 516/2018г. по описа на РУ-Козлодуй, пр.пр. № 1028/2018г. на РП-Козлодуй, по което е извършен оглед на местопроизшествието от разследващ полицай при ОД на МВР - Враца, чиито предмет са били пътното платно и прилежащите площи пред дом № 14 на ***, за което е съставен Протокол за оглед на местопроизшествие от 31.08.2021 г., към който е приложена скица.

Въз основа на постановление с предложение за освобождаване от наказателна отговорност с налагане на административно наказание по чл.78а от НК от 22.02.2023г. на РП-Враца е било образувано НАХД № 51/2023 г. по описа на РС-Козлодуй. С влязло в сила решение № 40 от 06.06.2023 г. по това дело подсъдимият М. И. М. е бил признат за виновен в това, че на 29.07.2018г., около 03:00 ч., в ***, по *** при управлението на моторно превозно средство - лек автомобил марка „БМВ 318 И“ с рег. № С *** НХ, собственост на Н. Д. Н. от гр. София, е нарушил правилата за движение по пътищата, а именно чл. 20, ал.2 от ЗДвП - като водач на МПС не е спазил задължението си да намали скоростта и в случай на необходимост да спре, когато възникне опасност за движението, вследствие на което по непредпазливост причинил средна телесна повреда на пешеходеца Е. В. В. от с.***, общ. Хайредин, изразяваща се изкълчване на лява раменна става, което му е причинило трайно затруднение на движенията на горен ляв крайник за срок повече от 1 месец, като деянието е реализирано при условията на независимо съпричиняване с пострадалия Е. В. В., който по същото време и на същото място, нарушил правилата за движение по пътищата - чл. 114, т. 1 от ЗДвП - като пешеходец е нарушил забраната да навлиза внезапно на платното за движение. За извършеното престъпление по чл. 343, ал.1, б. „б“, предл. второ, вр. чл. 342, ал.1 НК и на основание чл.78а, ал.1 НК М. И. М. е освободен от наказателна отговорност и му е наложено административно наказание глоба в размер 1000 лева.

В мотивите към решението наказателния съд е приел за установен следния механизъм на ПТП: „При движението си по *** на светлините на фаровете на автомобила на включени къси светлини с осветеност до около 40 метра напред, (подсъдимият М. И. М. – бел.) вижда и възприема и разпознава от това разстояние пешеходците св. Е. В. В. и св. Г. К. С., движещи се срещу него. Продължава движението си напред срещу тях, като достигайки в близост до тях св. Г. С. се дръпва своевременно от коридора на движението на автомобила. В същото това време пешеходецът св. Е. В. се затичва срещу автомобила, автомобила не спира и с ниска скорост достига до пешеходеца Е. В., което лице скача върху предния капак на автомобила, губи вертикално равновесие, накланя се странично и със сложно инерционно движение се плъзга по челното стъкло към тавана на купето на автомобила. Вследствие на разнопосочност на движението, пада зад автомобила върху земната повърхност, вероятно с лява странична част на тялото от височина около 1,3 метра. След настъпилото съприкосновение между автомобила и пешеходеца Е. В. В., водача на лекия автомобил обв. М. М. реагира на спиране и след

изминаване на разстояние от около 10 метра спира. В резултат на това св. Е. В. В. получил наранявания.”.

За установяване механизма на процесното ПТП и наличие на причинно-следствена връзка между произшествието и настъпилите щети по делото е назначена съдебно-автотехническа експертиза. На база на приложените по делото доказателства и тези по ДП № 516/2018г. по описа на РУ-Козлодуй, пр.пр. № 1028/2018г. на РП-Козлодуй, вещото лице е дало заключение, че от техническа гледна точка ПТП е настъпило при следния вероятен механизъм: На 29.07.2018г., около 03:05 ч. в ***, обл. Враца, по ***, в тъмната част на денонощието по платното за движение на улица *** се е движил лек автомобил марка „БМВ 318 И” с рег. № С***НХ, управляван от М. М., след като е навлязъл от ***; в същото време пред дом № 14 по платното за движение на улицата срещу лекия автомобил „БМВ 318 И” се е движил пешеходецът Е. В. В., а пешеходецът Г. К. С. се е движил в тревната област, извън платното за движение. Достигайки лекия автомобил „БМВ 318 И” и за да се предпази от пряк удар с него, пешеходецът Е. В. В. е скочил върху предния му капак, при което тялото му е загубило равновесие и паднало върху предното панорамно стъкло, след което под действието на инерционните сили е паднало върху платното за движение на лявата странична част и се установило в покой. След настъпилото съприкосновение на пешеходеца с лекия автомобил „БМВ 318 И” водачът на същия е реагирал на аварийно спиране и след изминаване на разстояние около 10 метра е спрял автомобила. В резултат на настъпилото ПТП пешеходецът Е. В. В. е получил описаните в медицинските документи наранявания. Според заключението причината за настъпване на процесното ПТП са субективни действия на водача на лекия автомобил „БМВ 318 И” с рег. № С***НХ с органите за управление (спирачен педал, волан за управление), при което не е спрял (установил на място) автомобила преди сблъсъка с пешеходеца Е. В. и движение на пешеходеца по платното за движение срещу автомобила. От техническа гледна точка водачът на лекия автомобил е могъл да избегне произшествието, ако е спрял (установил на място) автомобила преди сблъсъка с пешеходеца. Според заключението разрешената скорост за движение на автомобили в участъка е била 50 км/ч, а скоростта на движение на лекия автомобил „БМВ 318 И” с рег. № С***НХ преди ПТП и в момента на съприкосновението с пешеходеца е била около 20 км/ч., която скорост е съобразена с конкретната пътна обстановка (дупки и неравности), метеорологични условия (тъмната част на денонощието) и видимост - около 20 метра след излизане от кръстовището на *** и ***. Ударът (съприкосновението) на пострадалия пешеходец с лекия автомобил е настъпил в предната част на лекия автомобил в областта на предното панорамно стъкло, като следи от съприкосновението им са установени само по предния капак на автомобила - деформация с диаметър около 30 см. От заключението се установява също, че пешеходецът не е попаднал в опасната зона за спиране на лекия автомобил „БМВ 318 И” при движение със скорост

около 20 км/ч. и ПТП-то е било предотвратимо при движение на лекия автомобил със скорост около 20 км/ч.

Заключението по изпълнената съдебно-автотехническа експертиза съдът приема като обективно, компетентно и пълно, изясняващо относими към предмета на делото факти и обстоятелства.

Страните по делото не спорят относно съществуването на валидно застрахователно правоотношение по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, обективизирано в застрахователна полица № BG/06/118***, с период на валидност от 16.04.2018 год. до 15.04.2019 год., сключена при ответното застрахователно дружество „ДЗИ - Общо застраховане“ ЕАД, с която се покрива отговорността на водача на лек автомобил „БМВ 318И“, с рег. № С *** НХ - М. И. М.; направена от ищеца Е. В. В. пред застрахователя извънсъдебна претенция за изплащане на застрахователно обезщетение, заведена с вх. № 94-4-84/07.05.2019 год. по описа на застрахователя, и образувана преписка по щета № 43072951900120, и неизплащане на претендираното застрахователно обезщетение от застрахователя към момента на подаване на исковата молба, поради което, на основание чл.146, ал.1, т.4 от ГПК, с определението по чл.374 от ГПК съдът е обявил за безспорни и ненуждаещи се от доказване тези обстоятелства. Извършването на деянието, неговата противоправност и вината на водача на МПС М. И. М., с оглед влязлото в сила решение по чл.78а НК, на основание чл.300 ГПК, също не са спорни.

За установяване на причинените на ищеца травматични увреждания, техния интензитет и продължителност на лечение по делото са представени писмени доказателства (Фиш за спешна медицинска помощ от ФСМП-Козлодуй от 29.07.2018 г., медицинско удостоверение от 29.07.2018 г. от д-р П. Ц. - отделение по ортопедия и травматология към МБАЛ „Д-р Стамен Илиев“ АД, гр. Монтана, СМУ № 44/30.07.2018 г., подписано от д-р П. Г., амбулаторни листа от 31.07.2018 г. и от 21.05.2019 г., болничен лист и резултати от рентгенологични изследвания), назначена е и е изпълнена съдебно-медицинска експертиза и са събрани гласни доказателства.

От представената медицинска документация се установява, че след настъпване на ПТП пострадалият Е. В. В. е приет в ФСМП-Козлодуй с работна диагноза: изкълчване на лява раменна става; контузна рана на лява ръка. В издадения фиш за спешна медицинска помощ е отразено, че пострадалият е бил с нормален соматичен и неврологичен статус, имал е болка в областта на лява раменна става, като при рентгенография е

установено изкълчване (приложено е ксерокопие от рентгенографията от 29.07.2018 г.); отразено е, че е направена 1 амп. Дексофен и след като изтрезнее ТАБ; раната е обработена и е поставена превръзка. На гърба на фиша е отразено, че пациента желае със собствен транспорт да бъде транспортиран в МБАЛ - Монтана и е отказал транспорт на ЦСМП-Враца. В представеното ксерокопие на Медицинско удостоверение от 07.08.2018 г., издадено от д-р П. Ц. - Отделение по ортопедия и травматология към МБАЛ „Д-р Стамен Илиев“ АД гр. Монтана, е отразено, че на 29.07.2018 г. преди обяд към отделението е насочен пациента Е. В. с диагноза: Луксацио артикулацио скапуло хумералис синистри. В.Л.К. карпи синистри. Установена е луксация на лява раменна става и разкъсно-контузна рана с дължина около 3,5 см. по улнарната страна на лява гривнена става. Раната е замърсена и слабо кървяща. Извършена е репозиция на луксираната раменна става под обща анестезия и имобилизация на същата за 28 дни. Извършено е ПХО на раната в областта на лява гривнена става с наложен хирургичен шев и стерилна превръзка. Пациента е насочен за амбулаторно лечение. В приложеното по делото ксерокопие на СМУ № 44/30.07.2018 г., издадено от д-р П. Г. – съдебен лекар, е отразено, че при прегледа на Е. В. е установено, че главата му е без травматични увреждания; лява раменна става е с ограничени, болезнени до невъзможни движения; по вътрешната повърхност на лява гривнена става има рана с хоризонтален ход с неравни и охлузени ръбове и стени, добре прилепнали, защита с 4 (четири) прекъснати шевове - 3 см.; по задна повърхност на ляв седалищен мускул има синкаво с неправилна форма кръвонасядане - 4/4 см.; лява колянна става по предната повърхност е с линейно вертикално охлузване с червеникав цвят - 4 см.; в горна трета на лява подбедрица има повърхностно с неправилна форма охлузване - 3/3 см.; в средна трета на дясна подбедрица по предна повърхност има правоъгълно кръвонасядане - 3/3 с червеникаво овално охлузване в централно - 1 см.; без други видими травматични увреждания. Видно е, от ксерокопие на амбулаторен лист № 001618/31.07.2018 г., издаден от д-р Ивайло Борисов - ортопед-травматолог, че пострадалия е бил с диагноза: изкълчване на раменна става. При прегледа е имал имобилизация на ЛГК с ортеза, наложена хирургична превръзка на средно долна трета на лява предмишница и болка при пипане в областта на мускулатурата около гръбначния стълб в поясния отдел. Назначена му е терапия с болкоуспокояващо; миорелаксанти; НСПСВ и имобилизация с ортеза за 30 дни. В приложеното ксерокопие на амбулаторен лист № 000076/21.05.2019 г., издаден от д-р В. Д. - ортопед-травматолог с диагноза: Ставна болка, в анамнеза е отразено, че след ПТП е получил изкълчване на лява раменна става като към момента трудно движи ръката в пълен обем; при прегледа е установено ограничени крайни движения на лява раменна става с болка при пипане. Видно е, от ксерокопие на болничен лист № E20181963755, издаден от „НМИЦ“ ЕООД - Враца, ЛКК по ортопедия и травматология, че В. е бил в отпуск по болест за срок от 30 календарни дни, считано от 30.07.2018 г., по повод на изкълчване на раменна става.

От заключението на вещото лице по назначената и извършена съдебно-медицинска експертиза по писмени данни, неоспорено от страните, което съдът приема като професионално и компетентно изготвено, след изследване на материалите по делото, се установи, че в резултат на процесното ПТП ищецът е получил следните увреждания: изкълчване на лява раменна става; разкъсно-контузна рана в областта на лява китка; кръвонасядане на седалището в ляво; охлузване в областта на лява колянна става и лява подбедрица; кръвонасядане с охлузване на дясна подбедрица. Лечението, което е било приложено на пострадалия, е оперативно и консервативно - шев на разкъсно-контузната рана, наместване на изкълчването под обща анестезия, имобилизация на горен ляв крайник и медикаментозно лечение с обезболяващи, НСПВС и миорелаксанти. Срока на имобилизация е за 30 дни, като няма медицински данни ищецът да е изпълнил предписанието за лекарствена терапия. Според заключението общия оздравителен период е от порядъка на 2-3 месеца при липса на усложнения и нормален оздравителен процес. От заключението се установява също, че е налице причинно-следствена връзка между нанесените травми и наранявания и процесното ПТП, както и че причинените травми и наранявания и по-конкретно изкълчването на лява раменна става не биха оказали влияние върху общото здравословно състояние на ищеца за в бъдещ период от време. Според вещото лице е възможно уврежданията на пострадалия да бъдат получени при падане от собствен ръст на ляво и на страни. Така установените увреждания в своята съвкупност не могат да бъдат получени при блъскане, падане върху панорамното стъкло и прехвърляне през тавана на автомобила с последващо падане на пътното платно, тъй като тогава се получават по-тежки наранявания, първоначално локализирани в областта на подбедриците, вследствие с контакта на бронята на лекия автомобил, в следствие в областта на главата, гръдния кош и таза при контакта с интериорните части на автомобила (капак, панорамно стъкло, таван) и впоследствие по различните повърхности на тялото и главата, вследствие на падане върху пътното платно. Вещото лице е отразило също, че преглед на ищеца към момента на изготвяне на СМЕ не е осъществен.

В съдебното заседание вещото лице, изготвило заключението по назначената съдебно-медицинска експертиза по писмени данни, поясни, че всяка една такава травма, свързана както в случая с изкълчване и разкъсване на меките тъкани, може да даде отражение за в бъдещ период от време, изразяващо се в болка при претоварване и при промяна на времето.

Заключението на вещото лице по изготвената съдебно-медицинска експертиза по писмени данни не е оспорено от страните и съдът го приема като обективно, компетентно и пълно, изясняващо относими към предмета на делото факти и обстоятелства.

За установяване на преживените от пострадалия болки, страдания и неудобства в резултат на извършеното ПТП, по делото е разпитан като

свидетел И. М. В. - братовчед и приятел на ищеца.

Свидетелят твърди в показанията си, че инцидента с ищеца е станал преди около 4 години, на 28.07. Били се събрали на рожден ден в ***, като след 21.00 ч. свидетелят разбрал, че Е. В. е претърпял злополука. Свидетелят отишъл на мястото на произшествието и видял Е., който се оплаквал от болки в рамото, ръката му била в кръв, дрехите му били скъсани; същият бил стресиран и казвал, че иска да бъде закаран в болницата. Дошла линейка, натоварили ищеца в нея и бил откаран в болница. След това свидетелят се видял с ищеца на следващия или на по-следващия ден, не помни точно. Ръката на пострадалия била обездвижена с някакви железа, същият бил стресиран и се оплаквал, че няма да може да работи с нея. Свидетелят мисли, че около месец Е. е носил тези железа. Към момента ищецът му споделял, когато работили заедно, че при пренатоварване на ръката, травмата му е останала. Според свидетеля понастоящем ищецът е стресиран от автомобилите - когато ходи пеша и в близост минава автомобил, реагира малко по-особено.

Съдът кредитира показанията на свидетеля като обективни, непротиворечиви и преки, при което следва да бъдат ценени при постановяването на решението. При преценка на показанията му съдът отчита обстоятелството, че същите не кореспондират напълно с установеното в заключението на вещото лице по съдебно-медицинската експертиза.

Въз основа на така възприетите фактически констатации, от правна страна, съдът намира за обосновани следните изводи:

Предявеният иск с правно основание чл. 432, ал. 1, вр. чл. 380 КЗ, във вр. с чл. 45 и чл. 52 ЗЗД е допустим. Съгласно нормата на чл. 498 КЗ, установяваща абсолютна положителна процесуална предпоставка за допустимост на прекия иск на пострадалия от настъпило застрахователно събитие срещу застраховател, увреденото лице, което желае да получи застрахователно обезщетение, следва да отправи първо към застрахователя писмена застрахователна претенция по реда на чл. 380 КЗ. Ако застрахователят не е платил в срока по чл. 496, откаже да плати обезщетение или ако увреденото лице не е съгласно с размера на определеното или изплатеното обезщетение, пострадалият може да предяви претенцията си пред съда. Установи се по делото, че сочените предпоставки са налице – писмено заявление от ищеца от 07.05.2019 г. и отказ на застрахователя да определи и

изплати обезщетение. Не е оспорена и материално – правната легитимация на ответника.

Правната норма на чл. 432, ал. 1 КЗ урежда и гарантира правната възможност на увреденото лице да предяви пряк иск за обезщетяване на претърпените вреди срещу застрахователя, с когото делинквентът или отговорно за неговото противоправно деяние лице е сключил договор за застраховка "Гражданска отговорност", обезпечаваща неговата деликтна отговорност. Основателността на прекия иск предполага установяване при условията на пълно и главно доказване в процеса на следните факти: 1. настъпилото ПТП и неговия механизъм, 2. противоправното поведение на виновния водач, 3. претърпените неимуществени вреди и 4. наличието на пряка причинна връзка между вредите и настъпилото ПТП, 5. ответникът да е застраховател на гражданската отговорност на причинилия произшествието водач. Вината съгласно установената с нормата на чл. 45, ал. 2 ЗЗД законова презумпция се предполага.

Съдът, след съвкупна преценка на събраните доказателства намира, че е налице кумулативното наличие на елементите от фактическия състав на деликта.

Влязлата в сила присъда се ползва със сила на пресъдено нещо относно изчерпателно изброените в чл. 300 от ГПК обстоятелства, при което е задължителна за съда разглеждащ гражданскоправните последици от конкретното деяние относно това дали то е извършено, дали е противоправно и дали дееца е виновен. В съгласие с трайно установената съдебна практика решението по чл. 78а от НК се включва в обсега на чл. 300 от ГПК, т.е. влязлото в сила решение по чл. 78а от НК е задължително за гражданския съд - т.15 от ТР № 6/06.11.2013 г. по тълк. дело № 6/2012 г. на ОГТК на ВКС - решението по чл. 78а от НК, с което наказателния съд освобождава подсъдимия от наказателна отговорност и му налага административно наказание, е приравнено по значение на влязла в сила присъда.

В настоящия случай, съдът, прилагайки разпоредбата на чл. 300 ГПК намира, че съдържащите се във влязлото в сила съдебно решение № 40 от 06.06.2023 г. по НАХД № 51/2023 г. по описа на РС-Козлодуй, постановено по реда на чл. 78а от НК, констатации относно извършването на твърдяното в исковата молба деяние (механизмът на процесното ПТП от 29.07.2018г.), неговата противоправност и вината на водача на лек автомобил марка „БМВ

318 И“ с рег. № С *** НХ М. И. М. са безспорни обстоятелства и не подлежат на доказване в това производство. Механизмът на настъпване на процесното ПТП беше изцяло потвърден и от приетото по делото заключение на авто-техническата експертиза.

Като взе предвид, че транспортните престъпления по чл.343, ал.1, б.”б” вр. чл.342, ал.1 НК са резултатни, т. е. елемент от фактическия състав е именно наличието на тежка или средна телесна повреда /в случая средна/, настоящата инстанция намира, че следва да се считат за доказани в хода на настоящото производство при разглеждане на гражданските последици от извършеното деяние досежно имуществената отговорност на деликвента, също и причинените на Е. В. В. телесни увреждания, посочени в решението на наказателния съд по чл. 78а от НК, а именно изкълчване на лява раменна става, което му е причинило трайно затруднение на движенията на горен ляв крайник за срок повече от 1 месец, както и причинно-следствена връзка между противоправното поведение на водача на лекия автомобил и телесното увреждане на ищеца. Формираната трайна съдебна практика на ВС /Решение № 896/26.03.1971 г. по гр. д. № 130/1971 г. на I г. о., Решение № 2293 от 15.11.1976 по гр. д. № 1789/76 на I г. о., Решение № 53 от 02.11.1981 г. на ОСНК на ВС, Решение № 3421/18.01.1980 г. по гр. д. № 1366/1979 г. -I г. о., Решение № 2759/26.09.1981 г. по гр. д. № 2095/1981 г. -I г. о./ е, че влязлата в сила присъда /респ. споразумение или решение по чл.78а НК/ относно размера на причинените вреди формира сила на пресъдено нещо, поради което е задължителна за гражданския съд, само когато размерът на вредите е елемент от фактическия състав на престъплението. Причинените на ищеца травматични увреждания, техният интензитет и продължителност на лечение и причинно-следствената връзка между противоправното поведение на водача на лекия автомобил и тези увреждания бяха изцяло потвърдени и от приетото по делото заключение на съдебно-медицинската експертиза. Ето защо и съдът приема, че по делото е установено, че в резултат на виновното и противоправно поведение на ответника-водач, на 29.07.2018 г., на ищеца са причинени описаните в решение № 40 от 06.06.2023 г. по НАХД № 51/2023 г. по описа на РС-Козлодуй травматични увреждания.

Безспорен по делото е и фактът, че гражданската отговорност на виновния за произшествието водач на лек автомобил марка „БМВ 318 И“ с рег. № С *** НХ М. И. М. е застрахована при ответника и събитието е

настъпило в срока на покритие на застрахователната полица.

Събраните в настоящото производство доказателства (медицински документи, заключение по съдебно-медицинска експертиза и гласни доказателства) дават основание за извод, че при процесното ПТП ищецът е получил телесни увреждания, а именно: изкълчване на лява раменна става; разкъсно-контузна рана в областта на лява китка; кръвонасядане на седалището в ляво; охлузване в областта на лява колянна става и лява подбедрица; кръвонасядане с охлузване на дясна подбедрица и е претърпял болки, страдания и неудобства, окачествени от съдебната практика като неимуществени вреди. Същите са в пряка причинна връзка с произшествието и поведението на водача на застрахования автомобил, тъй като се установи, че ищецът е пострадал именно при посоченото ПТП.

Изложеното дава основание на съда да приеме, че по делото е доказано по безспорен начин основанието за възникване на прякото право на ищеца по чл. 432, ал. 1 от КЗ срещу застрахователя по застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите за справедливо обезщетяване на претърпените при застрахователното събитие болки и страдания по критерия на чл. 52 от ЗЗД.

Спорен по делото е въпросът за размера на дължимото обезщетение за неимуществени вреди, с оглед приложението на разпоредбата на чл. 52 ЗЗД.

При определяне размера на обезщетението за неимуществени вреди съдът се ръководи от принципите на справедливостта и от своето вътрешно убеждение. Неимуществените вреди, макар да имат стойностен еквивалент, са в сферата на субективните преживявания на пострадалия, затова за тяхното определяне имат значение различни обстоятелства.

Съобразно разпоредбата на чл. 52 ЗЗД и за да се реализира справедливо възмездяване на претърпени от деликт болки и страдания, е необходимо да се отчете действителният размер на моралните вреди, като се съобразят всички конкретни обстоятелства около самото произшествие, броя, произхода, вида, характера и тежестта на уврежданията, интензитетът, степента, продължителността на болките и страданията, дали същите продължават или са приключили, възрастта на пострадалия, както и икономическата конюнктура в страната и общественото възприемане на критерия за "справедливост" на съответния етап от развитие на обществото в държавата във връзка с нормативно определените лимити по застраховка "Гражданска

отговорност" на автомобилистите. Следва да се посочи, че на обезщетяване подлежат не само съзнаваните болки, страдания и неудобства, причинени от увреждането и явяващи се пряка и непосредствена последица от него, но и самото понасяне на увреденото състояние. В този смисъл са и дадените разяснения в ППВС № 4/1968 г., съгласно които понятието "справедливост" не е абстрактно понятие и е свързано "с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства" каквито са "характера на увреждането, начинът на извършването му, обстоятелствата, при които е извършено, допълнителното влошаване състоянието на здравето, причинените морални страдания, осакатявания, загрозявания и др."

В процесния случай ищецът Е. В. В. е получил една средна телесна повреда, изразяваща се изкълчване на лява раменна става, което му е причинило трайно затруднение на движенията на горен ляв крайник за срок повече от 1 месец, както и леки телесни повреди: разкъсно-контузна рана в областта на лява китка; кръвонасядане на седалището в ляво; охлузване в областта на лява колянна става и лява подбедрица; кръвонасядане с охлузване на дясна подбедрица. За посочените увреждания пострадалият е претърпял оперативно и консервативно лечение - шев на разкъсно-контузната рана, наместване на изкълчването под обща анестезия, имобилизация на горен ляв крайник за 28 дни и медикаментозно лечение с обезболяващи, НСПВС и миорелаксанти, като няма медицински данни ищецът да е изпълнил предписанието за лекарствена терапия. Няма медицинска документация удостоверяваща проведени рехабилитационни процедури и за спазване на ХДР. Общият оздравителен период е от порядъка на 2-3 месеца при липса на усложнения и нормален оздравителен процес, като изкълчването на лява раменна става не би оказало влияние върху общото здравословно състояние на ищеца за в бъдещ период от време. През възстановителния период пострадалият е търпял болки и страдания с интензитет, характерен за този вид травми (изкълчването на кости, разкъсно-контузни рани, кръвонасядания и охлузвания). Нито от събраните показания, нито от приетата експертиза се установява ищецът да е търпял вреди, надхвърлящи значително по обем или времетраене обичайните последици от този вид фрактури. През този период ищецът е нарушил за кратко обичайният си начин на живот, търпял е неудобства, свързани с обслужване на хигиенни и физиологични нужди и хранене, тъй като не е могъл пълноценно да се обслужва сам с една ръка, но същите са обичайни за подобен род ситуации. При определяне на обезщетението следва да се съобрази също, че ищецът е получил обичайното емоционално състояние на пострадали при пътни инциденти, че стресът, който е изпитал, не е бил по-голям от обичайния при такива събития, както и че в момента няма клинични данни за психично заболяване и ищецът е възстановен в обичайното си физиологично функциониране. Оздравителният период за ищеца е приключил успешно, като няма данни за остатъчни

последници от получените увреждания и такива да се очакват и за в бъдеще, както и за необходимост от бъдещо лечение. Същият ще търпи дискомфорт и за в бъдеще, свързан с определени условия (физически претоварвания, промяна на времето и т.н.).

Като взе предвид тези доказани от ищеца Е. В. вреди, извършената операция и имобилизация на горен ляв крайник за 28 дни, както и факта, че е бил в активна трудоспособна възраст - 29 години към момента на настъпване на ПТП, продължителността на възстановителния процес (2-3 месеца), обстоятелството, че не се установяват усложнения и ексцеси в здравословното му състояние, както и претърпените от него неудобства и затруднения в битовото обслужване през оздравителния период; не на последно място преживения стрес от травмиращото събитие, при съобразяване и на икономическите условия в страната към момента на настъпване на вредите, а като ориентир съответните нива на застрахователно покритие към релевантния за определяне на обезщетението момент, индиция за икономическите условия, съдът намира, че справедливото в случая обезщетение по смисъла на чл. 52 ЗЗД с оглед конкретните обстоятелства следва да бъде определено в размер 25 000 лева. Този размер на обезщетението би репарирал в пълна степен причинените на ищеца неимуществени вреди вследствие на деликта, без да води до неоснователно обогатяване за сметка на застрахователя. Определеното обезщетение е съответно на жизнения стандарт на страната към правнорелевантния момент.

При определяне този размер на обезщетението съдът взе предвид също и обстоятелството, че ищецът не е правил рехабилитационни и физиотерапевтични процедури и няма необходимост от извършване на такива в бъдеще и по време на възстановителния период не е търсил помощ от специалисти, както и че няма необходимост от бъдещо лечение на ищеца.

По възражението за съпричиняване:

За да е налице съпричиняване по смисъла на чл. 51, ал. 2 ЗЗД, пострадалият трябва обективно да е допринесъл за вредоносния резултат, създавайки условия или улеснявайки с поведението си неговото настъпване, независимо дали е действал или бездействал виновно. Релевантен за съпричиняването и за прилагането на посочения законов текст е само онзи конкретно установен принос на пострадалия, без който не би се стигнало, наред с неправомерното поведение на деликвента, до увреждането като неблагоприятен резултат. Само това поведение на пострадал, което се явява пряка и непосредствена причина за произлезли вреди би могло да обуслови

извод за прилагане на разпоредбата за съпричиняването. Принос ще е налице винаги, когато с поведението си пострадалия е създал предпоставки за възникване на вредите. Съпричиняването подлежи на пълно и главно доказване от страна на ответника, който с позоваване на предпоставките по чл. 51, ал. 2 ЗЗД, цели намаляване на отговорността си към увреденото лице. Изводът за наличие на съпричиняване по смисъла на чл. 51, ал. 2 ЗЗД не може да почива на предположения, а следва да се основава на доказани по несъмнен начин конкретни действия или бездействия на пострадалия, с които той обективно е способствал за вредоносния резултат, като е създал условия или е улеснил неговото настъпване.

В конкретния случай в отговора на исковата молба е наведено възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на пострадалия, като пешеходец, с твърдения, че същият е имал възможност и е възприел движещото се по улицата с пуснати фарове МПС и въпреки това е решил да навлезе внезапно на платното за движение, ставайки причина за реализирането на ПТП; че е нарушил правилата за движение по пътищата и в частност разпоредбата на чл. 114, т. 1 от ЗДВП и е станал причина за реализирането на процесното ПТП, респ. за настъпването на вредоносния резултат.

Настоящата съдебна инстанция намира, че пострадалият Е. В. е допринесъл в значителна степен за настъпване на вредоносния резултат. С решение № 40 от 06.06.2023 г. по НАХД № 51/2023 г. по описа на РС-Козлодуй, постановено по чл.78а НК, е прието, че престъплението е извършено от виновния водач на МПС М. М. при условията на независимо съпричиняване от страна на пострадалото лице. Действително, решението по чл.78а НК не е задължително за гражданския съд досежно приетото съпричиняване, доколкото то не е елемент от фактическия състав на деянието, но приетия с това решение механизъм на ПТП обвързва изцяло гражданския съд, тъй като механизмът на ПТП е пряко свързан от съставомерността на деянието, поради което настоящият съдебен състав изцяло приема за доказан установения с решението механизъм на ПТП.

Видно от същото, пострадалият Е. В. е проявил небрежно поведение и се е поставил в ситуация за повишен риск като се е затичал срещу движещият се по пътя автомобил и е скочил върху предния му капак, при което е нарушил забраната на чл.114, т.1 от ЗДВП да не навлиза внезапно на платното

за движение.

При така установените действия на пострадалия настоящият съдебен състав намира, че с поведението си същият е допринесъл в равна степен с виновния водач за настъпване на вредоносния за него резултат. Ищецът с поведението си комплексно е допринесъл до размер на 50% за настъпване на вредоносния резултат, поради което приетия по-горе справедлив размер на обезщетение от 25 000 лева следва да бъде намален с 50%, т. е. до размер 12 500 лв. До този размер следва да бъде уважен предявения иск за обезщетяване на претърпени неимуществени вреди.

При горните мотиви съдът приема, че предявеният иск за неимуществени вреди е частично основателен и следва да се уважи, като се осъди ответното дружество да заплати на ищеца Е. В. обезщетение за неимуществени вреди 12 500 лева. За горницата над уважения размер до предявения размер на обезщетение за неимуществени вреди от 30 000 лв., искът не е доказан и следва да се отхвърли като неоснователен.

С оглед частичната основателност на главния иск следва да бъде разгледана и акцесорната претенция за присъждане на законна лихва върху определеното обезщетение.

По отношение договорите за застраховка на гражданската отговорност в КЗ са предвидени специални правила, съобразно които застрахователят се задължава: на осн. чл. 429, ал. 1, т. 1 КЗ - да покрие в границите на определената в застрахователния договор застрахователна сума отговорността на застрахования за причинените от последния на трети лица имуществени и неимуществени вреди, които са пряк и непосредствен резултат от застрахователното събитие, а на осн. чл. 429, ал. 1, т. 2 КЗ – да покрие отговорността на застрахования за неизпълнение на негово договорно задължение. И в двата случая изрично чл. 429, ал. 2, т. 2 КЗ предвижда, че в застрахователното обезщетение се включват и лихви за забава, когато застрахованият отговаря за тяхното плащане пред увреденото лице при условията на чл. 429, ал. 3 КЗ. Следователно от една страна отговорността на застрахователя спрямо увреденото лице е функционално обусловена от отговорността на застрахования, включително и по отношение на лихвите за забава, които последният дължи на увредения. От друга страна в чл. 429, ал. 3, изр. 2 КЗ изрично лимитира включените в застрахователното обезщетение, а оттам и в застрахователната сума, лихви за забава като ги ограничава до

тези, които текат от момента на по-ранната от следните дати: датата на уведомяване на застрахователя за настъпване на застрахователното събитие от застрахования на осн. чл. 430, ал. 1, т. 2 КЗ или от датата на уведомяване на застрахователя за настъпване на застрахователното събитие от увреденото лице или от датата на предявяване на претенцията на увредения пред застрахователя за заплащане на застрахователно обезщетение, но не и от датата на настъпване на застрахователното събитие. По отношение на задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите в чл. 493, ал. 1, т. 5 КЗ е предвидено, че застрахователят покрива отговорността на застрахования за лихвите по чл. 429, ал. 2, т. 2 КЗ, т. е. при ограниченията на чл. 429, ал. 3 КЗ - само в рамките на застрахователната сума и за периода с начало от уведомяване на застрахователя за настъпване на застрахователното събитие, респ. предявяване на претенция от увреденото лице. В чл. 494, т. 10 КЗ изрично се изключват от застрахователното покритие всички разноси и лихви извън тези по чл. 429, ал. 2 и ал. 5 КЗ при спазване на условията по чл. 429, ал. 3 КЗ, т. е. не се покриват лихви за периода от датата на деликта до датата на уведомяване на застрахователя.

След предявяване на претенцията по чл. 498 КЗ за застрахователя е налице нормативно предвиден срок за произнасяне по чл. 496 КЗ, като произнасянето и неизплащането в срок на застрахователно обезщетение е свързано с: 1/ изпадане на застрахователя в забава – чл. 497, ал. 1, т. 1 и т. 2 КЗ, в който случай той дължи лихва за собствената си забава, и 2/ с възможност увреденото лице да предяви пряк иск срещу застрахователя в съда на осн. чл. 498, ал. 3 вр. чл. 432, ал. 1 КЗ (в горния смисъл е и решение № 128/04.02.2020 г. по т. д. № 2466/2018 г. на ВКС, I т. о.)

Съобразно посоченото и като се вземе предвид, че според приетите по делото писмени доказателства (заявление от 07.05.2019 г.) пострадалият Е. В. е заявил пред застрахователя застрахователна претенция за заплащане на неимуществени вреди на 07.05.2019 г., както и че застрахователят не е определил и изплатил застрахователно обезщетение в сроковете по чл. 496 КЗ, то застрахователят следва да покрие спрямо увреденото лице отговорността на делинквента за дължимата лихва за забава върху обезщетението за неимуществени вреди от датата на предявяване на претенцията от увреденото лице - 07.05.2019 г., а след изтичане на срока по чл. 496, ал. 1 КЗ застрахователят дължи законна лихва върху присъденото

обезщетение за собствената си забава.

Следователно претенцията за законна лихва върху обезщетението за неимуществени вреди, считано от 07.05.2019 г. до окончателното изплащане на сумата, е основателна и следва да бъде уважена.

По разноските:

С оглед изхода на делото всяка от страните има право на разноски.

Ищецът не дължи заплащане на държавна такса и разноски по производството на основание чл.83, ал.1, т.4 ГПК. Същият не е направил разноски и не претендира такива, поради което не следва да му се присъждат.

От пълномощника на ищеца своевременно е поискано присъждане на адвокатско възнаграждение по реда на чл. 38, ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата, за оказана безплатна правна помощ на ищеца. Видно е от приложения договор за правна защита и съдействие от 13.11.2023 г. (л.125), сключен между адв. Х. А. З. и ищеца, че са уговорени безплатно процесуално представителство и защита по настоящото дело на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 от Закон за адвокатурата /ЗА/, т.е. осъществяване на безплатна адвокатска защита на лице, което е в материално затруднение. Съгласно чл. 38, ал. 2 от ЗА, когато е осъществена безплатна адвокатска помощ в тази хипотеза, ако насрещната страна дължи разноски, както е в случая, адвокатът има право на възнаграждение, което съдът определя в размер не по-нисък от предвидения в Наредбата по чл. 36, ал. 2 от ЗА и осъжда другата страна да го заплати. Това е възнаграждение, което при наличие на законовите предпоставки се присъжда в полза на самия адвокат, оказал безплатната помощ и съдействие и за да упражни адвокатът това свое право, той следва да представи сключен със страната договор за правна защита и съдействие, в който да посочи, че договореното възнаграждение е безплатно на основание някоя от хипотезите по чл. 38, ал. 1 ЗА. В конкретния случай хипотезата на чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗА е налице, което е видно от представения договор за правна защита и съдействие от 13.11.2023 г.

В случая, съразмерно на уважената част от иска, възнаграждението следва да бъде определено по чл. 7, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, като изчислено съобразно посочената разпоредба възлиза на сумата 1525,00 лв. С оглед изхода на делото и на основание чл. 38, ал. 2 от ЗА ответното дружество следва да бъде осъдено да заплати посочената сума на пълномощника на

ищеца адв. Х. А. З. от САК.

Ответното дружество претендира присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер 300, 00 лв. и с оглед изхода на спора и разпоредбата на чл. 78, ал. 3 от ГПК, в полза на същия следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в претендирания размер, определено на основание чл.78, ал.8 от ГПК вр. с чл.25, ал.1 от Наредба за заплащането на правната помощ вр. с чл.37 от ЗПП.

Ответното дружество е направило разноски за възнаграждение на вещите лица по назначените съдебни експертизи в общ размер 600, 00 лв., поради което на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК ищецът му дължи направените по делото разноски по съразмерност в размер 350, 00 лв. за възнаграждение на вещите лица.

Когато делото е решено в полза на лице, освободено от държавна такса или от разноски по производството, осъденото лице е длъжно да заплати всички дължащи се такси и разноски. Съответните суми се присъждат в полза на съда – чл. 78, ал. 6 ГПК. Съдебната практика приема, че и в случаите по чл. 78, ал. 6 от ГПК осъденото лице е длъжно да заплати всички дължащи се такси и разноски, но съразмерно с уважената част от исковете (така Решение № 311/08.01.2019 г. на ВКС по гр. д. № 1144/2018 г., IV г. о., Решение № 321/30.01.2018 г. на ВКС по гр. д. № 1159/2017 г., IV г. о.). Следователно, доколкото ищецът е освободен от внасяне на държавна такса и разноски, на основание чл. 78, ал.6 от ГПК, ответникът следва да бъде осъден да заплати в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на Окръжен съд - гр. Враца по съразмерност 500,00 лв. държавна такса и 83, 33 лева разноски за възнаграждение на вещите лица.

Така мотивиран, Врачански окръжен съд

РЕШИ:

ОСЪЖДА „ДЗИ - Общо застраховане“ ЕАД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр.София, ***, представлявано от К. Ч. и Е. Б., ДА ЗАПЛАТИ на Е. В. В., ЕГН ***** с адрес ***, обл.Враца, ***, сумата 12 500, 00 лв. (дванадесет хиляди и петстотин лева), представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, причинени му, като пешеходец, в резултат на ПТП на 29.07.2018г. в ***, обл. Враца, на ***, от

лек автомобил марка „БМВ 318”, с рег. № С ****НХ, управляван от М. И. М., ЕГН *****, дължимо по задължителна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите”, обективирана в застрахователна полица № BG/06/118***, с период на валидност от 16.04.2018 год. до 15.04.2019 год., ведно със законната лихва за забава върху тази сума, считано от 07.05.2019 г. до окончателното ѝ изплащане, като ОТХВЪРЛЯ предявения иск за обезщетение за неимуществени вреди с правно основание чл. 432 КЗ вр. чл. 380 КЗ, във вр. с чл. 45 и чл. 52 ЗЗД в частта за разликата над сумата 12 500, 00 лв. до пълния претендиран размер от 30 000,00 лв., като неоснователен.

ОСЪЖДА Е. В. В., ЕГН *****, с адрес ***, обл.Враца, ***, ДА ЗАПЛАТИ на „ДЗИ - Общо застраховане“ ЕАД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр.София, ***, представлявано от К. Ч. и Е. Б., разноски по съразмерност в размер 350, 00 лв. за възнаграждение на вещите лица и 300, 00 лв. юрисконсултско възнаграждение.

ОСЪЖДА „ДЗИ - Общо застраховане“ ЕАД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр.София, ***, представлявано от К. Ч. и Е. Б., ДА ЗАПЛАТИ на адвокат Х. А. З. от САК, с адрес: гр.София, ***, сумата 1525,00 лв., представляваща адвокатско възнаграждение за оказаната безплатна адвокатска помощ и съдействие на Е. В. В., ЕГН ***** - ищец по т.д. № 79/2023г. на Окръжен съд - Враца, съразмерно с уважената част на иска.

ОСЪЖДА „ДЗИ - Общо застраховане“ ЕАД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр.София, ***, представлявано от К. Ч. и Е. Б., ДА ЗАПЛАТИ полза на бюджета на съдебната власт по сметка на Окръжен съд - гр. Враца сумата 500,00 лв. държавна такса и сумата 83, 33 лева разноски за възнаграждение на вещите лица, съразмерно на уважената част от иска, както и 5 (пет) лева – за служебно издаване на изпълнителен лист при неплащане на сумата в срока за доброволно изпълнение.

Решението е постановено при участието на М. И. М., ЕГН *****, с адрес: ***, обл. Враца, ***, като трето лице-помагач на страната на ответника „ДЗИ - Общо застраховане” ЕАД.

Решението може да се обжалва пред Апелативен съд - София в двуседмичен срок от връчване на препис от него на страните и третото лице.

Съдия при Окръжен съд – Враца: _____